

Overweging 31e zondag door het jaar

Aangepast thema: Allerheiligen en Allerzielen

Lezingen: Deuteronomium 6,2-6 en Marcus 12,28b-34

Zondag 4 november 2018

Joost Koopmans, osa

In haast alle religies worden martelaren en andere geloofsgetuigen vereerd. Jodendom, Christendom en Islam délen zelfs enkele heiligen, zoals Abraham, Jezus en Maria.

Maar alleen de RK Kerk heeft het creëren van heiligen uitgebouwd tot een systeem, dat met zorg onderhouden wordt als bewijs dat God in de geloofsgemeenschap werkzaam blijft.

Zo loopt de lijst van heiligen door tot in de 21e Eeuw en de laatst benoemde is Bisschop Romero uit El Salvador die opkwam voor zijn onderdrukte volk en daarom neergeschoten werd terwijl hij voorging in de Eucharistie. *"Mij kunnen ze doden, maar niet de stem van gerechtigheid"* had hij van tevoren gezegd.

We eren deze mensen om hun moed, hun verzet en overgave, hun getoonde talent. Ze vormen met elkaar een ware kleurenpracht, zoals een bos in de herfst.

Het is een wonderlijk verschijnsel dat mensen van andere mensen zeggen: *"Die is heilig"*. Wat bedoelen we daarmee? Dat ze in de hemel zijn, op een ereplaats bij God? Hoe moet je je dat voorstellen?

Vroeger dacht je bij 'hemel' aan een locatie, maar tegenwoordig beseffen we steeds meer dat al ons spreken over God en hemel beeldtaal is.

Het is de taal van het hart waarmee we vertrouwen vertolken dat wij, zowel in leven als in dood, gedragen worden.

Augustinus zegt het zo: *"Waar het paradijs ook moge zijn, ieder die goed leefde, is bij God, die overal is"*.

De eerste dagen van november vieren we, om te beseffen dat we niet als losse stofjes in de ruimte van de geschiedenis hangen. We maken deel uit van de wereldwijde gemeenschap van vroeger en nu. Een gemeenschap van grote en beroemde mensen, maar ook van de kleine zielen, die net zo goed gevierd en herdacht mogen en moeten worden.

Deze dagen zijn er vooral voor hén; en daarom brengen we hen dit uur, kleinen en groten samen, in ons midden als één kleurrijke menigte: Allerheiligen en Allerzielen.

Wij dragen hun goede en minder mooie eigenschappen met ons mee. We voegen er onze eigen trekken aan toe, en die geven we door aan volgende

generaties: biologisch, maar ook door cultuur en manieren van denken en spreken. We zijn deel van een grote keten en God beware ons er voor dat we helemaal los raken, als of we uit het niets zijn voortgekomen en ook weer in het niets zullen oplossen. Dat zou pas echt eenzaam maken.

Allerheiligen en Allerzielen gaat over mensen aan wie we veel te danken hebben, of met wie we veel te stellen hebben gehad.

Samen vormen we, geslaagde mensen en brekebenen, de gemeenschap van de heiligen, omdat 'Dé Heilige' het niet kan laten van ons te houden. We zijn toch het maaksel van zijn handen?

In de 1e Lezing van vandaag zijn heiligen degenen die door de hel zijn gegaan, die het leven en zijn ontberingen en verscheurende conflicten hebben gekend. Ze zijn de zee doorgetrokken.

In het Evangelie kijkt Jezus een grote menigte aan: gewone mensen, nieuwsgierige of belust op sensatie, ploeteraars voor hun dagelijks brood, met veel onzekerheden. Toch gastvrij en goed voor een ander, net als wij op zoek naar een beetje geluk.

Jezus kijkt hen aan, kijkt misschien wel ín hen en ziet in al die mensen op hun eigen manier iets van een rijke bron. Hij ziet in hun verdriet of benauwenis iets puurs. Hij ziet hun bewogenheid en raakbaarheid. Hij ziet in al die mensen sporen van ja, van een heilige.

En hij stamelt dan die beroemde woorden: *"Op de goede weg jij ... en op de goede weg ook jij!"*

"Acht Zaligheden", als een litanie van aan elkaar geregen gelukwensen.